

107001

Dubl. 5/6-31 Fascisten i regjeringen.

Vi har fått anledning til å se planene for den nye norske fascistiske bevegelse, som statsråd Quisling har vært med på å reise. Den kalles «Nordisk folkereising i Norge», og det opplyses, at statsråd Quisling, før han gikk inn i regjeringen har utarbeidet og begrunnet bevegelsens 5 programposter. Etter at hr. Quisling har gått inn i regjeringen har han «inntil videre» trådt tilbake fra bevegelsens ledelse. Formodentlig betyr «inntil videre», at han ikke venter sig noen lang virksomhet som statsråd.

I programmet heter det blandt annet:

«Ved å vekke det norske folk til bevissthet om dets rasebundne egenart og dets verd, vil vi bringe dets evner til rikere utfoldelse og øke dets produktive kraft. Vi vil at det gjør sig klar sine opgaver hjemme og ute, og samler alle krefter på virkelig å løse dem. Vi vil reise vårt folk til nytt liv, politisk, økonomisk og moralsk, og bidra vårt til å gi verden en nordisk ånd.»

Og hr. Quisling begrunner dette blandt annet med:

«Det nuværende parlamentariske system med sin ufruktbare partipolitikk kan ikke løse våre nasjonale opgaver. Bevegelsen må derfor samle sig om å få organisert ved siden av Stortinget det nevnte Riksting med tilhørende institusjoner, og således etablere et to-kammersystem som svarer til tidens krav, og som på den naturlige og fredelige utviklings vei kan bære frem det nye samfund.»

Det er rendyrket fascisme, og det virker høist påfallende, at bondepartiet kan ta ledere av en slik bevegelse til forsvarsminister. Ennu besynderligere, når man tenker på hr. Quislings arbeid for røde kommunistiske garder for få år siden. En mann med en slik forkjærlighet for metoder, som ligger utenfor de normale statsformer, og med en så uhyrt mangel på ballanse, egner sig minst av alt til forsvarsminister.

Quislings program.

Det nye skrift som er utsendt vedrørende den «nordiske folkereising» er en nærmere redegjørelse for de retningslinjer vi tidligere har bragt utdrag av.

Det fremheves i denne redegjørelse, at følgene av den internasjonale krise er blitt voldsomt skjerpet i vårt land ved «vannstyret i stat og kommune og ved våre politikkernes mangel på forutseenheter og på evne til å behandle tidens problemer».

(Tidligere hadde dette også adresse til bondepartiet, men da Quisling senere er blitt bondestatsråd, tar den citerte pasus kun sikte på de andre partier!)

Videre heter det at vårt nuværende parlamentariske system med sin ufruktbare partipolitikk ikke kan løse våre nasjonale opgaver. «Marxismen kan ikke effektivt bekjempes med en lunken borgerlig politikk.» — «Slik som forholdene ligger an, er det kommet så langt at en bekjempelse med ideer alene ikke er av tilstrekkelig hurtig virkning. Det trenges anvendelse av alle lovlige midler.»

(Her har Quisling gitt uttrykk for sitt antiparlamentariske syn, stemplet den borgerlige politikk som lunken samt gitt anvisning på hurtig virkende tvangsmidler overfor anderledes tenkende. Lunkenheten er han formentlig villig til å ta i sig igjen når det gjelder bondepartet.)

Den politiske rasehygiene inntar som bekjent en bred plass i folkereisingens retningslinjer, og i redegjørelsen forekommer følgende pasus: «Da de fleste mennesker i vårt land er legemlige eller åndelige blandinger, er det i rase spørsmålet først og fremst spørsmålet om en innstilling, og da den «nordiske.»

Vi får vite at organisasjonen setter op en «positiv nasjonal arbeiderpolitikk skissert i retningslinjenes punkt 3 sammenholdt med punkt 4.» Nærmere vil arbeiderpolitikken bli utformet i et «Arbeidernes frihetsbrev».

(Det forestår altså nye begivenheter, nye brosjyrer er under utarbeidelse. Arbeiderne skal få sitt frihetsbrev — ved Quisling!)

Etter å ha utviklet sitt syn på marxismen som «har undergått en voldsom forandring, fremholder Quisling at den nye organisasjon istedetfor å appellere til klassen, appellerer til rasebevisstheten.

(Hans venner i bondepartiet vilde ikke ha tålt disse nedsettende ord om klassen, men derfor har Quisling også gjort sig ansvarsfri ved å tre tilbake fra folkereisingen i samme øieblikk han blev statsråd i et klasseparti.)

Som tidligere nevnt gir programmet anvisning på innførelse av to-kammersystemet. I den nye publikasjon utformes dette på følgende måte: «En særlig viktig sak er spørsmålet om organisasjon av stenderforsamling og næringsråd til supplering av stortingets rolle.» — «Ved kombinasjon av riksting og næringsråd synes det mulig å sikre et harmonisk samarbeid såvel vertikalt som horisontalt.»

(Men nu er såvel de vertikale som horisontale muligheter gått til spille som følge av at programforfatteren er falt som offer for det parlamentariske system og den lunke borgerlige politikk.)